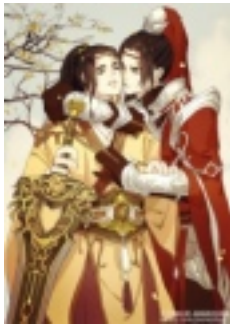

Cuồng Rình Xem Và Cuồng Theo Dõi

Contents

Cuồng Rình Xem Và Cuồng Theo Dõi	1
1. Chương 1: Hấn Và Lục Nhiễm Chỉ Cách Nhau Cự Ly Bằng Một Cánh Tay	1
2. Chương 2: Hôm Nay Đường Hân Thiếu Chút Đã Tìm Đập Chí Tử	7
3. Chương 3: Đầu Ngón Chân Ta Lại Đá Phải Hòn Đá	14

Cuồng Rình Xem Và Cuồng Theo Dõi

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ, cổ đại, đồng nhân Kiếm TamEdit: Cực PhẩmMột Đường Môn thích ẩn thân rình x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-rinh-xem-va-cuong-theo-doi>

1. Chương 1: Hấn Và Lục Nhiễm Chỉ Cách Nhau Cự Ly Bằng Một Cánh Tay

Edit: Cực Phẩm

01

Đường Hân đi tới chỗ sâu nơi rừng rậm bên hồ, nhảy lên một tảng đá cao to tìm một tư thế thoải mái ngồi, sau đó sử dụng ẩn thân phù quang lược ảnh (lướt qua).

Cách đó không xa, truyền đến tiếng lưỡi đao xé gió.

Đường Hân nghe thanh âm kia, trong lòng thầm nhắm tên Lục Nhiễm, tai nóng lên một chút.

Hắn theo chân Lục Nhiễm đến khách điểm hắn ở, may mắn thấy được danh sách chương quỹ dùng để cho khách nhân đăng ký, mới biết được Minh giáo này tên là Lục Nhiễm.

Có một lần Đường Hân nhận nhiệm vụ, có thể là do người mua thấy Đường Hân trẻ tuổi, không tin nhiệm thân thủ của hắn, cho nên lại thuê thích khách từ Minh giáo, muốn “song bảo hiểm”. Nhưng mà mục tiêu ngày đó là bị Đường Hân dùng một mũi tên xuyên tim, lúc Lục Nhiễm chạy đến, liếc mắt nhìn Đường Hân rồi đi luôn.

Sau ngày đó, Đường Hân liền ngủ không ngon giấc, mỗi ngày nhắm mắt lại chính là kinh hồng nhất miết [1] của Lục Nhiễm.

[1] Kinh hồng nhất miết: câu dùng để hình dung dáng vẻ mềm mại uyển chuyển của người con gái.

Tóc bạc, con ngươi xanh ngọc bích, lưỡi biếng, y như mèo.

Đường Hân đang nhớ lại, đột nhiên một thân Lục Nhiễm mờ mờ ảo ảo đi ra từ trong rừng, tóc bạc có chút ánh xanh khoát lên đầu vai hắn, mờ mờ khiến y phục thấm ướt, xuyên qua vải vóc màu trắng có thể thấy được chút màu da mơ mơ hồ hồ. Trong rừng không người, Lục Nhiễm thoải mái cởi sạch trơn, nửa người ngâm dưới nước, một đôi mắt mèo con bích lục chiếu sáng lưỡi biếng nửa hí.

Nhưng mà Đường Hân lại như nhận tội phục pháp cúi đầu, cảm thấy mình hạ lưu muốn chết, không tốt lắm.

Nhưng mà hắn nghĩ lại, bản thân mình hao hết tâm lực theo dõi Lục Nhiễm lâu như vậy, ý muốn là gì? Lục Nhiễm cũng là thích khách, vô cùng cảnh giác, Đường Hân theo đến khổ cực, nhiều ngày như thế mới biết được thói quen luyện công tắm rửa ở nơi này của Lục Nhiễm.

Không nhìn là thái giám!

Vì vậy, Đường Hân ngẩng đầu nhanh chóng liếc mắt sang hướng Lục Nhiễm một cái, thân thể hoàn mỹ giống như điêu khắc khiến cho Đường Hân đỏ mặt ngay tức khắc, trong đầu cứ như trúng tà toàn là dâm tư khỉ niệm bất kham, nghĩ đến cả người hắn đều muốn bốc cháy. Lục Nhiễm tắm đến không sai biệt lắm, liền đi lên bờ, hai chân thon dài thẳng tắp và vật giữa hai chân đồng thời lúc ẩn lúc hiện trước mắt Đường Hân, Đường Hân mắc cỡ đến mặt đỏ tía tai, nhưng là hưng phấn khó có thể kiềm chế, cuối cùng vẫn cắn răng, dùng tay run rẩy chạm vào hạ thân mình...

02

Khi Lục Nhiễm trộm ẩn vào ngoại thất (phòng ngủ) của Đường Hân thì hắn đang ngồi chờ ra bên cửa sổ.

Mỗi ngày nhàn rỗi khi không có chuyện gì làm thì Lục Nhiễm liền ẩn thân theo tiểu đường môn này đi loanh quanh, Đường Hân đi đâu hắn đi đó có đôi khi hắn sẽ cố ý vây quanh Đường Hân vòng tới vòng lui,

khiến cho Đường Hân nghĩ có cái gì không đúng lắm, nhưng lại nói không nên lời là không đúng chỗ nào.

Thấy Đường Hân hết sức chuyên chú mà cứ ngây ngô, Lục Nhiễm thè lưỡi, nghênh ngang đi vào trong phòng, giúp Đường Hân gấp chăn rồi lau bàn.

Dù sao theo quan sát nhiều ngày của Lục Nhiễm, mặc dù thân thủ của tiểu đường môn này không tệ, nhưng mà lại rất ngây ngô, căn bản là không lưu ý được những chuyện nhỏ nhặt này.

Làm xong hết, Lục Nhiễm lại nghênh ngang bước ra từ trong phòng.

Nhưng mà Đường Hân vẫn không nhúc nhích nâng mà nhìn ngoài cửa sổ.

Trong lòng Lục Nhiễm thấy kỳ quái, thẳng thắn đại đại liệt liệt (tùy tiện) ngồi đối diện Đường Hân, nhìn hắn.

Đột nhiên, mặt Đường Hân nhanh chóng hồng thành một mảnh.

Lục Nhiễm chưa đến mười phần theo ánh mắt của Đường Hân nhìn sang, chỉ thấy trong ngõ có một con mèo hoang lông trắng mắt xanh biếc đang liếm lông.

Lục Nhiễm cũng rất khó hiểu: ...

Nhưng mà mặt Đường Hân đỏ vô cùng, ánh mắt mơ màng, cả người suy nghĩ thần du thiên ngoại (như đi vào cõi thần tiên).

Lục Nhiễm dùng khẩu hình nói với hắn: Ta thích ngươi.

Đường Hân phiền não cào tóc, thở dài.

Lục Nhiễm dùng khẩu hình nói với hắn: Không được nghĩ đến người khác.

Đường Hân chợt đứng lên, đến trong viện kéo một thùng nước giếng lạnh lẽo rửa mặt, sau đó đứng bên cạnh giếng, lại bắt đầu thần du thiên ngoại, mặt đỏ bừng, hai mắt lấp lánh, một hồi cười khúc khích, một hồi lại suy sụp hạ mặt.

Xong rồi xong rồi xong hết rồi, trong lòng Lục Nhiễm một trận ghen tuông cuộn cuộn.

Tiểu ốc tử này coi trọng người nào?

Đường Hân vừa ăn cơm, vừa nghĩ đến Lục Nhiễm.

Một khi đã trộm thích một người thì sẽ huyễn tượng rất nhiều sự tình loạn thất bát tao.

Đường Hân tưởng tượng đến hình dạng mình và Lục Nhiễm cùng nhau sống, tưởng tượng thấy Lục Nhiễm ngồi đối diện mình, tròng cảnh hai người cùng ăn cơm chung. Đường Hân gấp một món ăn, tưởng tượng đây là đồ ăn Lục Nhiễm gấp cho mình.

Suy nghĩ một chút, liền đỏ mặt bật cười khúc khích.

Cười xong, Đường Hân lại xiên một hoàn tử, đưa tới trước mặt mình, làm bộ nơi đó có người, tóc trắng mắt xanh, vẻ mặt lười biếng, đôi mắt rất đẹp cười với mình.

Đường Hân nhẹ giọng nói: Há miệng, ngoan.

Cơm cũng không ăn vào nổi nữa, Đường Hân đỡ trán cười khổ.

Mình quá ngốc, thật ngốc.

Lục Nhiễm ần dẫu khí tức dẫu đến mức tận cùng, trầm tĩnh như ảnh.

Hắn ngồi đối diện Đường Hân, nhìn Đường Hân ăn.

Đường Hân không yên lòng ăn này nọ, ánh mắt mông lung, hai phiến môi xinh đẹp, có chút bóng loáng, cả người nhìn qua trông ngây ngô đến khả ái.

Lục Nhiễm nhìn chằm chằm bờ môi của hắn, bấm một cái vào đùi cảnh cáo mình không được đi qua, vừa bấm xong, Đường Hân cười bật cười một tiếng. Lục Nhiễm hoảng sợ, còn tưởng là bấm làm mình hiện hình, nhưng vừa nhìn dáng dấp Đường Hân, hiển nhiên lại đang suy nghĩ đến ý trung nhân kia của hắn.

Lục Nhiễm nhú mày, nghĩ thầm rằng tốt nhất tiểu tử kia đừng để ta bắt được, nếu không ta sẽ tìm một lý do đánh cho hắn đến không thể tự gánh vác luôn.

Đang hân hân nghĩ, đột nhiên Đường Hân gấp đồ đưa qua, Lục Nhiễm vội vàng rút lại phía sau, thấy trên đĩa có một hoàn tử.

Ý trung nhân của hấn có phải là mình không nhỉ?

Chẳng biết thế nào, ý niệm này chợt loé lên trong đầu Lục Nhiễm, rất nhanh thì bị gạt đi. Dù sao hai người chỉ gặp nhau có một lần, chỉ liếc mắt qua thôi.

Đường Hân: Há miệng, ngoan.

Lục Nhiễm cười cười, im lặng há miệng.

Trong lòng chua xót khổ sở, nhưng lại mang một tia ngọt ngào không nói rõ.

05

Ngày hôm đó, Đường Hân đi đến nơi của Vạn Hoa đại phu mình quen biết để lấy vài dược liệu dùng để ngâm độc củ ấu.

Lục Nhiễm ngông nghênh theo sát sau lưng hấn, khi một quân gia Thiên Sách phủ đi ngang qua thì hấn giờ tay lên nhanh chóng vỗ một cái trên hông Đường Hân.

Đường Hân sợ hết hồn, vừa quay đầu lại, liền thấy thiên sách đó.

Thiên sách khấn trương gãi gãi chớp mũi: Làm sao?

Đường Hân lạnh lùng liếc mắt trừng hấn, ngại vì thân phận đối phương, xoay người đi.

Về mặt Thiên sách thất vọng: ...

Lục Nhiễm cười đến đau bụng.

Nhân tiện hỏi vị một chút xúc cảm trên tay.

06

Sau khi Đường Hân đến phố tử (cửa tiệm) của Vạn Hoa đại phu lấy dược, hai người hàn huyên một hồi.

Mỗi lần Đường Hân nhận nhiệm vụ bị thương đều do Vạn Hoa này trị cho, bình thường Đường Hân cần dược liệu gì thì đến phố tử của hấn lấy, hai người là bằng hữu không tồi.

Lục Nhiễm thấy bọn họ thân thân thiết thiết nói chuyện, trong lòng phiền não, vì thế một hồi đứng giữa hai người, le lưỡi nhìn mặt với Vạn Hoa, một hồi đứng sau Vạn Hoa kéo tóc hắn.

Một hồi kéo rụng một cọng, lại kéo thêm cọng nữa.

Một chút phản ứng Vạn Hoa cũng không có.

Lục Nhiễm kỳ quái, thẳng thắn kéo lấy một túm, kéo xuống một cái.

Kéo ra một khoả đầu trơn bóng loáng.

Đường Hân: ...

Vạn Hoa: ...

Suýt nữa Lục Nhiễm cười thành tiếng, vội vàng che miệng lại, nhanh chóng chạy đến một chỗ không có ai hiện hình: Ha ha ha ha ha ha!

07

Chờ Lục Nhiễm cười xong quay lại tìm Đường Hân, thì Đường Hân cũng không ở trong được pho (tiệm thuốc) kia nữa, Lục Nhiễm lại đi đến mấy chỗ Đường Hân thường đi, cũng không thấy người.

Không phải là đi tìm người trong lòng của hắn chứ?

Lục Nhiễm chua chua nghĩ.

Trái phải tìm không được, Lục Nhiễm không thể làm gì khác hơn là đến cánh rừng mình hay thường đi luyện công, một bộ võ đại mạc đao pháp tuôn chảy, phiền muộn trong lòng cũng bớt đi nhiều, Lục Nhiễm thở phào một cái, thoát ý phục mồ hôi đầy người nhảy vào trong hồ tắm, tắm đến không sai biệt lắm, liền dựa vào một khối đá lớn bên hồ nghỉ ngơi.

Trong hồ nước trong vắt lúc ẩn lúc hiện, chiếu ra khuôn mặt tuần mỹ hơi lười nhác của Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm nhìn mình trên mặt nước, điều chỉnh biểu tình một chút, vẻ mặt thâm tình luyện tập nói: Ta thích người, ta để ý người rất lâu rồi.

08

Đường Hân đang ngồi trên khối đá lớn Lục Nhiễm dựa vào, nghe xong câu này, suýt nữa ngã xuống từ trên tảng đá.

Nhưng nhìn kỹ, Lục Nhiễm đưa lưng về phía mình, nhìn mặt nước nói câu này.

Tóc dài trắng bạc, hơi cuộn tròn, rối tung trên đường cong ưu mỹ, lộ ra bọt nước trong suốt trên lưng.

Đường Hân khẩn trương nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chằm chằm lưng Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm hắng giọng một cái: Ta... Từ lúc lần đầu tiên thấy ngươi liền thích ngươi rồi.

Lúc này Đường Hân mới hiểu được, Lục Nhiễm đang luyện tập.

Lục Nhiễm tràn đầy tự tin: Không cho ngươi thích người khác, bọn họ đều thua ta.

Khóe môi Đường Hân dâng lên ý cười, nghĩa thâm, đúng thế, đều thua ngươi hết.

Lục Nhiễm: Cùng một chỗ với ta nhé.

Đường Hân khẽ gật đầu một cái mà nhẹ đến không thể nhận ra, viền mắt cay cay, dùng thanh âm của chỉ mình có thể nghe đáp: Được.

Hắn và Lục Nhiễm chỉ cách nhau cự ly bằng một cánh tay.

~*~

Hoàn tử: đồ ăn được vê thành dạng viên tròn

2. Chương 2: Hôm Nay Đường Hân Thiếu Chút Đã Tim Đập Chí Tử

Edit: Cực Phẩm

09

Đã nhiều ngày nay Lục Nhiễm vẫn quay xung quanh Đường Hân đi lòng vòng.

Hắn theo Đường Hân đi đánh cọc gỗ, ăn cơm, luận bàn, đi dạo, nhưng mà hình như người trong lòng của Đường Hân cũng không hề xuất hiện, Đường Hân đối với người khác đều là nhân nhạ, dấm chua đầy mình của Lục Nhiễm không biết phải xả với ai.

Hôm nay ăn cơm trưa xong, Đường Hân đi theo hướng ngoại thành, một đường cứ chạy, Lục Nhiễm ôm nghỉ ngơi theo ở phía sau, nghĩ thầm chẳng lẽ là đi hẹn hò, một đôi mắt bích lục hơi híp lại, chăm chú nhìn thất lực rần rần nhưng vẫn gầy nhỏ của Đường Hân, như một chú mèo bảo vệ đồ ăn của mình.

Nhưng mà Lục Nhiễm càng đi càng cảm thấy quen thuộc, Đường Hân đi đường nhỏ này thông đến nơi hắn thường luyện công, đó là một mảnh đất trống ở chỗ sâu trong một khu rừng, gần đó có một cái hồ. Nơi này rất bí mật, rất hiếm vết người, có một lần mèo của Lục Nhiễm lạc đường, hắn theo vết chân tìm mèo, mới tìm được nơi này, hắn hay đến chỗ trống này luyện công, cho tới giờ cũng chưa thấy qua người khác.

Đường Hân quen thuộc, một đường đi tới bên hồ, nhảy lên khối đá lớn kia, nhìn xung quanh một vòng, sau đó ẩn thân.

Bọn họ đều ẩn thân ở đây, núi rừng vắng vẻ, phẳng phất như không có một bóng người.

Trời đất như chỉ còn lại khiêu thanh trong lòng của hai người, một là kịch liệt cuồng hỉ, một là khẩn trương chờ mong.

Lục Nhiễm mừng như điên, hắn nhìn nhìn, mới khắc chế không có xuất hiện.

Hắn chạy đến nơi mà bình thường vẫn luyện công, điên cuồng hét lên một tiếng, quơ đao một hơi chém đứt mấy khối nham thạch, lại tự nhiên cười một hồi, mới miễn cưỡng tỉnh táo lại.

Xa xa, hắn nhìn tảng đá lớn bên hồ như không có một bóng người kia, trong lòng chạy qua trăm ngàn ý niệm, bỗng nhiên, cặp mắt xanh biếc như mèo con giảo hoạt cong lên.

10

Đường Hân ngồi trên tảng đá, xa xa nghe Lục Nhiễm phát phong (nổi điên).

Một hồi hồi đại hồng đại khiêu, một hồi cười ha ha, một hồi lại chém tảng đá, hình như có việc vui thiên đại gì đó.

Đột nhiên Đường Hân nhớ tới hình dạng Lục Nhiễm luyện tập tỏ tình trong nước mấy ngày trước.

Chẳng lẽ là... thành rồi?

Trong lòng Đường Hân căng thẳng, khó chịu muốn khóc, ủ rũ cúi đầu nghịch ngón tay dờ đi lực chú ý, đang xoắn xuýt xem có nên thẳng thắn bỏ ẩn thân chuồn mất sau đó giang hồ bất kiến hay không.

Nhưng lúc này Lục Nhiễm lại đi qua, Đường Hân không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm chạy trốn.

Lục Nhiễm đi tới cạnh tảng đá Đường Hân đang ngồi, cúi y phục trước mặt Đường Hân, trong nháy mắt vị đạo mô hôi nhàn nhạt cùng khí tức nam tính tràn ngập hô hấp Đường Hân. Chẳng biết thế nào, Đường Hân cảm thấy hôm nay mọi cử động của Lục Nhiễm mang theo một cổ khiêu khích trí mạng, tư thái ngón tay thon dài cời yếm khoá, đường cong cánh lưng khi cúi thượng y, hình dạng hần vẩy mái tóc dài màu bạc... Cuối cùng, Lục Nhiễm cúi hết, cũng không xuống nước, mà là đứng hướng mặt về phía Đường Hân, trên mặt mang một thần sắc kỳ quái tự tiếu phi tiếu.

Đường Hân cảm thấy ánh mắt của hần xuyên thấu qua mình, rơi vào trên mặt đá dưới thân mình.

Phảng phất như cảm giác được có chuyện gì sắp phát sinh, tim Đường Hân không khỏi đập mạnh, thân thể cứng ngắc, khẽ động cũng không động được.

Lúc này, Lục Nhiễm bắt đầu “tự an ủi”.

Đầu óc Đường Hân trống rỗng, ngay cả hô hấp cũng dừng lại một lúc, tất cả truyền tới trong màng nhĩ đều là tim đập đình tại nhức óc của mình, mặt đỏ giống như muốn bốc cháy. Lúc Lục Nhiễm làm chuyện này nửa điểm cũng không khiến người ta cảm thấy hèn mọn, trái lại rất tao nhã, ngón tay thon dài quất khỏi một tia tế dịch tinh lực quét trên nơi ấy, chậm rãi chuyển, lập tức trên dưới sáo lộng đứng lên, hần hơi ngẩng đầu lên, hầu kết theo động tác nuốt chuyển động, cơ nhục do khoái cảm điều khiển nên có vẻ thắt chặt, một tầng mô hôi thật mỏng bao phủ trên da thịt màu vàng mật, phản xạ ra noãn dung quang. Cả người như một liệp báo ôn nhu lại cường kiện, đôi mắt nguy hiểm nửa hí, toát ra màu sắc tình dục.

Ánh mắt của Đường Hân như bị dính vào trên người Lục Nhiễm, không chút nào dời ánh mắt sang chỗ khác được, máu nóng hồi hồi, trong tiếng rên rỉ chậm rãi trầm thấp khêu gợi của Lục Nhiễm, không thể phản kháng mà đốt lên. Hần khát cầu cổ thân thể trước mắt này, khát cầu đến miệng khô lưỡi khô, khát cầu đến cả người đau nhức, nhưng mà chỉ có thể bất động, không nói được một lời, Đường Hân cảm thấy mình muốn điên rồi.

Không biết Lục Nhiễm đã lộng bao lâu, hầu như Đường Hân đã quên mất cảm giác thời gian, thẳng đến thấy phía trên mặt đá bằng phẳng có một ít bạch trọc, mới thở phào nhẹ nhõm như mới tỉnh mộng.

Lục Nhiễm lau trọc trên người mình đi, hướng về phía Đường Hân lộ ra nụ cười hàm nghĩa không rõ, lập tức đi vào trong hồ tắm thường lui tới.

Đường Hân nhìn chằm chằm bạch trọc trên mặt đá, thất thần nuốt một ngụm nước bọt.

Cả người Đường Hân đều thất hồn lạc phách, chẳng biết linh hồn nhỏ bé đã bay lên đến tầng trời nào.

Sau khi từ bên hồ quay về, mây đỏ trên mặt Đường Hân chẳng hề lui mất, ôm khuôn mặt nóng hổi ngồi chờ ra bên cửa sổ, nghĩ đến Lục Nhiễm.

Hình như vui đùa một chút có quá, Lục Nhiễm vừa buồn cười lại có chút luyến tiếc, nghĩ chờ ngày mai Đường Hân trở lại bình thường sẽ đến làm rõ với hắn.

Lúc này Đường Hân đi tới bên cạnh bàn, đứng chỗ hắn đặt ghế, nhìn cũng không nhìn, liền ngơ ngác muốn ngồi xuống.

Vấn đề là buổi sáng Lục Nhiễm đã lấy ghế ra ngồi mất rồi.

Lục Nhiễm không chút suy nghĩ nhanh chóng cầm ghế đặt lại chỗ cũ, bằng không xem trạng thái bây giờ của Đường Hân, sợ rằng đặt mộng ngồi dưới đất cũng sẽ không cảm giác có cái gì sai.

Động tác Lục Nhiễm nóng vội, khi chạy tới thì không may đụng phải chân bàn, đau đến hắn giật mình một cái.

Lục Nhiễm: Mẹ nó?

Đường Hân như gặp quỷ nhìn Lục Nhiễm đột nhiên xuất hiện đang cầm ghế trước mặt mình.

Lục Nhiễm: ...

Đường Hân: ...

Trong phòng rơi vào một trận an tĩnh chưa từng có.

Lục Nhiễm quyết định thật nhanh mà buông ghế ẩn thân.

Nhưng đây căn bản cũng chẳng dùng được cái trứng gì.

Đường Hân trầm mặc một hồi, đỏ mặt nhẹ giọng hỏi một câu: ... Lục Nhiễm?

12

Lục Nhiễm vô cùng lãnh tĩnh: Ta không có ở đây.

Đường Hân nhẹ giọng: Người có ở đây.

Lục Nhiệm hiện hình, đứng trước mặt Đường Hân, hai người cách nhau rất gần, có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của đối phương.

Đường Hân thoáng ngẩng đầu, mới vừa cùng Lục Nhiệm đối diện lại tựa như bị bỏng mà cuống quýt rũ rèm mắt, nhỏ giọng nói: Người đang làm gì vậy?

Khóe môi Lục Nhiệm thiêu một cái, vô cùng thẳng thắn: Nhìn lên người.

Đường Hân cảm thấy mình sắp ngất rồi: Người nhìn... bao lâu rồi?

Lục Nhiệm cười hỏi lại: Người nhìn ta ở bên hồ đã bao lâu?

Nhất thời Đường Hân hận không thể biến mất tại chỗ.

Ngón tay Lục Nhiệm quấn mảnh tóc dài rũ xuống trước ngực Đường Hân, đầu ngón tay một đường đi lên, nhẹ nhàng đặt lên hai gò má ửng đỏ của Đường Hân: Hửm?

Đường Hân có chút chịu không nổi, tim đập quá nhanh, ý thức từng đợt mê muội, vì vậy hắn lui về sau một bước muốn rời khỏi ngón tay của Lục Nhiệm. Nhưng mà Lục Nhiệm lại vươn tay đè Đường Hân lại phía mình, sau đó hôn lên, xúc cảm mềm mại nơi môi cùng trơn nhẵn nơi đầu lưỡi, khí tức giữa răng môi mong nhớ ngày đêm, diễm mỹ khiến lồng ngực căng lên, cơ hồ khó có thể chịu được.

Đường Hân nhẹ nhàng thở hổn hển, đuôi mắt nhuộm lên một mặt thủy hồng: Được rồi, không được...

Lục Nhiệm khó kìm lòng nổi mà cắn một cái trên môi Đường Hân, cánh tay hữu lực kìm chặt eo hắn, cười nhẹ nói: Hôm nay có thấy hài lòng ở bên hồ không?

Đường Hân hô hấp không đủ mà liếc mắt trừng hắn: Người cố ý.

Lục Nhiệm tìm đường chết: Ừ, trêu chọc người một chút.

Đường Hân tức giận đập ngực một cái: Người muốn ăn đập đúng không!

Lục Nhiệm liếm liếm môi: Lúc đó ta nghĩ người phía trước ta, thoáng cái liền hưng phấn.

Đường Hân đỏ mặt quay đầu sang chỗ khác: Ai quản người?

Lục Nhiễm cười cười, sau đó đột nhiên nghiêm túc: Ta thích ngươi, ta để ý ngươi rất lâu rồi.

Đường Hân nhìn ánh mắt hân nhẹ giọng nói: Ta cũng vậy.

Lục Nhiễm tiếp tục: Từ lúc lần đầu tiên thấy ngươi ta liền thích ngươi rồi.

Đường Hân mỉm cười: Ta cũng vậy, ánh mắt đầu tiên đã thích ngươi.

Con ngươi Lục Nhiễm sáng ngời: Không cho thích người khác, bọn họ đều thua ta.

Đường Hân mới hiểu ra, đây là lời ngày đó Lục Nhiễm luyện tố tỉnh trong hồ, vì vậy phối hợp nói: Đúng vậy, đều thua ngươi.

Lục Nhiễm: Cùng một chỗ với ta nhé.

Đường Hân: Được.

Lần này là thật.

Lục Nhiễm ôm Đường Hân vào lòng, cầm nhẹ nhàng ma sát vai Đường Hân: Ngày mai làm cơm cho ta ăn.

Đường Hân cười: Được.

Ngón tay Lục Nhiễm xẹt qua lưng hân: Muốn ăn hoàn tử.

Đường Hân không rõ chân tướng, nhưng vẫn ôn nhu nói: Được.

Lục Nhiễm: Ngươi lấy dưa xiên tới dứt cho ta, ta ngồi đối diện ngươi.

Đường Hân sửng sốt một chút, nghĩ cảnh tượng này hơi quen thuộc.

Lục Nhiễm: Ngươi phải nói, há miệng, ngoan.

Đường Hân kinh ngạc nhìn Lục Nhiễm, mũi có chút xót: Ngày đó người đã ở đây?

Lục Nhiễm cọ cọ chớp mũi của hắn: Ngày nào ta cũng ở đây.

Vành mắt Đường Hân đỏ lên: Làm sao người không nói sớm, ngày nào ta cũng nghĩ đến người, sắp điên rồi.

Lục Nhiễm ôm chặt hắn: Tất cả những cái người muốn, ta sẽ cùng người làm tất cả.

Đường Hân vừa khóc vừa cười, cọ mái tóc bạc của Lục Nhiễm đến bẩn hề hề.

15

Đột nhiên Đường Hân nhớ tới: Được rồi, ngày đó trên đường cái, có phải là người vỗ mông ta đúng không?

Lục Nhiễm: Phụt.

Đường Hân liếc mắt trừng hắn, lại hỏi: Tóc giả của Hoa đại phu, là người kéo xuống?

Lục Nhiễm không nhịn nổi: Ha ha ha ha ha ha ha!

Vì vậy Đường Hân lại đập cho hắn một trận.

16

Lục Nhiễm như con mèo lớn treo trên người Đường Hân: Sau này gọi người là tức phụ nhé?

Trên mặt Đường Hân không nén được giận: Gọi Đường Hân là được rồi.

Lục Nhiễm cọ cọ hắn: Vậy không được, đã gọi là tức phụ, người cũng phải sửa miệng.

Đường Hân không được tự nhiên: Không muốn.

Lục Nhiễm ăn vạ: Dù sao cũng không được kêu tên.

Đường Hân suy nghĩ một chút: Lục tiểu miêu.

Lục Nhiễm nheo mắt lại.

Đường Hân thử thăm dò nhẹ nhàng sờ sờ tóc bạc hơi xoăn của hắn, mím môi cười: Ta vẫn cảm thấy, người có chút giống mèo.

Lục Nhiễm nắm tay Đường Hân đưa đến trước mặt mình, dùng đầu lưỡi liếm liếm lòng bàn tay Đường Hân: Meo.

Hôm nay Đường Hân thiếu chút đã tim đập chí tử.

17

Lục Nhiễm hăng hái bưng bưng: Tức phụ, để ta dạy người đánh Minh giáo làm sao.

Đường Hân: Được.

Lục Nhiễm đi vòng qua phía sau Đường Hân: Đầu tiên, rất nhiều Minh giáo sẽ đi vòng qua sau lưng người...

Về mặt Đường Hân thành thật: Ừm.

Lục Nhiễm thuận thế ôm Đường Hân vào lòng, hôn một cái.

Mặt Đường Hân đỏ bừng: Người nghiêm túc chút coi.

Lục Nhiễm nghiêm túc: Được, chúng ta làm lại.

Sau đó Đường Hân lại bị hôn một cái.

3. Chương 3: Đầu Ngón Chân Ta Lại Đá Phải Hòn Đá

Edit: Cực Phẩm

18

Những ngày kế tiếp Đường Hân cứ như nằm mơ, Lục Nhiễm là một tình nhân vô cùng ôn nhu, theo như lời hắn, tất cả huyền tượng về hai người của Đường Hân đều trở thành sự thật.

Hôm đó, Đường Hân bồi Lục Nhiễm luyện công bên hồ chỗ sâu trong rừng, hai người so tài vài bàn cờ, Lục Nhiễm dạy Đường Hân một ít thủ pháp đối phó Minh giáo, khí trời nóng bức, cả người hai người đều toàn mồ hôi.

Lục Nhiễm cúi thương y, lộ ra cơ thể nửa người trên xinh đẹp, ánh mặt trời xuyên qua những vệt nhỏ trên lá cây phản chiếu giọt mồ hôi trong suốt trên lưng hắn, một giọt lại hợp cùng một giọt khác, liền ngưng kết thành một viên châu tử tròn một đường chảy xuống từ rãnh lưng, trượt đến chỗ sâu ái muội nơi yêu oa [1]. Đường Hân giống như mê muội, ánh mắt đuổi theo giọt mồ hôi, cứ nhìn chăm chăm vào thất lưng Lục Nhiễm, cũng không biết đang suy nghĩ gì, mãi đến khi Lục Nhiễm đi vòng qua phía sau ôm hắn vào lòng mới phục hồi tinh thần lại.

[1] Yêu oa: là chỗ lõm của thất lưng. Yêu oa trong mỹ thuật được xưng là “Má lúm đồng tiền của Venus [0]”. [0] Venus: Thần vệ nữ, thần ái tình. | Người đàn bà rất đẹp. | Nhục dục, dục tình.

Đường Hân cảm nhận được thân thể cực nóng của Lục Nhiễm bao quanh mình, vừa cúi đầu đã thấy hai cánh tay màu mật vàng rắn chắc xinh đẹp đang vòng qua thất lưng mình.

Lục Nhiễm dán sát vào tai hắn nhẹ giọng nói: Ta cũng nghĩ rất nhiều và chuyện của ngươi.

Đường Hân bị nhiệt khí bên tai hà hơi đến ngứa ngáy, cười hỏi: Chuyện gì?

Tay Lục Nhiễm buông xuống, lại theo bắp đùi Đường Hân chậm rãi hướng về phía trước sờ: Ngươi đoán xem.

Đường Hân không khỏi nhớ tới tình cảnh Lục Nhiễm “tự an ủi” bên hồ ngày đó, mặt nhanh chóng đỏ bừng đến hai lỗ tai, Lục Nhiễm thấy bộ dáng này của hắn, xấu xa cắn cắn tai hắn: Đoán được rồi?

Đường Hân bắt lại cái tay vuốt ve lưng tung bên thất lưng mình của Lục Nhiễm, nhỏ giọng nói: Đừng... Đừng ở chỗ này.

Lục Nhiễm khẽ cười cầm ngược lại tay hắn, nắm chặt mười ngón tay: Vậy ngươi muốn ở đâu?

Đường Hân nghẹn lời, nói không ra lời.

Lục Nhiễm ôm eo hắn ngồi xuống, Đường Hân liền ngã ngồi với hắn trên khối đá lớn bằng phẳng bên hồ. Lục Nhiễm nhẹ nhàng nâng cằm Đường Hân, ôn nhu không cho kháng cự hôn hắn, môi lưỡi tương giao quấy nhiễu tiếng nước rất nhỏ, hô hấp nặng nề làm tăng thêm nhiệt độ quanh thân, tim Đường Hân đập mạnh, càng hôn càng thấy một loại kiên khát không rõ, vì thể chủ động nghiêng đầu với tới môi Lục Nhiễm, Lục Nhiễm tự tiểu phi tiểu tránh về phía sau, cả người Đường Hân xoay qua, đầu lưỡi té nhuễn nhẹ nhàng liếm môi Lục Nhiễm. Lục Nhiễm cười nhẹ một tiếng, chợt án đảo người trên mặt tảng đá, thô bạo hôn lên, đầu lưỡi tùy ý mút liếm trong miệng Đường Hân, cuốn đi nước bọt Đường Hân chưa kịp nuốt xuống, Đường Hân bị hôn đến thở hổn hển, tim đập đến phảng phất như lồng ngực sắp nổ tung, theo bản năng đẩy Lục Nhiễm ra bên ngoài.

Mắt mèo bích lục của Lục Nhiễm híp một cái, hôn kịch liệt hơn, răng nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi mềm mềm của Đường Hân, một tay từ cổ áo dò vào trong y phục của Đường Hân, tình sắc mà xoa nắn cơ ngực của Đường Hân, chỉ phúc (phần thịt của ngón tay) thường cố sức xượt qua phần nhô ra đang dần cứng lên, Đường Hân xấu hổ đến không dám nhìn hắn, khó nhịn giãy giụa, muốn kết thúc dần vật ngọt ngào này. Lục Nhiễm thấy thế trực tiếp rút luôn yêu đài (thắt lưng) của Đường Hân, một tay kiềm chặt hai cổ tay hơi có vẻ gầy nhỏ của Đường Hân lên qua đỉnh, dứt khoát dùng yêu đài thắt thành một tử kết (nút chết), để không cho Đường Hân cựa ra, còn dùng răng cắn một đầu, hung hăng siết thật chặt.

Đường Hân chưa từng trải qua chiến trận thế này, nhất thời hoảng hồn, trong mắt hiện ra một loại bất lực đặc hữu của tiểu động vật: Người đừng trói ta được không?

Thiếu chút nữa Lục Nhiễm bị hắn chọc cười: Không được.

Đường Hân nhỏ giọng: Ta không loạn động nữa mà.

Lục Nhiễm vui sướng kéo lĩnh khẩu (cổ áo) thượng y của Đường Hân ra một mảng cực lớn, sau đó kéo xuống dưới, y vật lung tung vương vãi bị trói không kéo xuống được, nhưng mà cảm giác xốc xếch này trái lại làm người ta cảm giác càng dâm dăng, hợp với thần tình thanh thuần bất lực của Đường Hân, Lục Nhiễm cảm thấy một chỗ nào đó trong cơ thể mình bắt đầu thiêu đốt, ánh mắt con mèo kia cứ như trên đùa mà chuyển qua trên người Đường Hân: Ta thích hình dạng người bị trói.

Đường Hân biệt nữ giãy giụa: Khó chịu.

Lục Nhiễm khinh khinh trọng trọng hôn lên người hắn, mút ra từng khối đỏ thắm trên làn da trắng nõn, đồng thời một tay cách quần dề lên bộ vị đang dần cứng rắn của Đường Hân mà nhu án tha lộng (xoa, ấn, chà xát, trên đùa), Đường Hân không kìm được phát ra từng tiếng rên rỉ mềm nhẹ, vừa rên hai tiếng liền cảm thấy then cắn chặt môi dưới. Lục Nhiễm dán lên dùng đầu lưỡi cạy ra bờ môi đang cắn chặt của hắn, bàn tay tiến vào tiết lộ trực tiếp cầm lửa nóng tinh tế vuốt ve, chỉ phúc của ngón cái tha lộng phần da mỏng mẫn cảm nhất trên đỉnh, khi cảm nhận được trong tiểu khổng (lỗ nhỏ) đã chảy ra nước làm ướt tay thì vừa triệt (lột, bóc, tuốt ra) động, vừa xấu xa dùng móng tay gãi gãi tiểu khổng, Đường Hân nhẹ nhàng kinh hô một tiếng, bị khoái cảm hành hạ đến nâng lên thắt lưng.

Lục Nhiễm thuận thế lật hắn lại, để cho hắn nằm úp sấp quỳ trên mặt tảng đá, sau đó hơi thô bạo mà lột khố tử của Đường Hân xuống. Bắp đùi tuyết trắng thon dài và cái mông cong vênh tròn trịa bạo lậu trong không khí, hai tay Đường Hân bị trói, vụng về giãy dụa trái lại giống như một loại mời gọi. Đường Hân dán gò má nóng hổi lên mặt đá lạnh lẽo muốn để cho đầu óc tương hồ của mình thanh tỉnh một chút. Bàn tay lớn của Lục Nhiễm tình sắc nắm đồn nhục (phần thịt ở mông) của Đường Hân tùy ý trảo niết ngoạn lộng, giống y như sói đói nhìn chăm chăm thịt mềm trắng nõn lúc trốn lúc hiện ở khe hở, lửa nóng tình dục trong khoang ngực đốt đến làm lòng hắn ngứa, đầu óc nóng lên, liền cúi người dùng môi lưỡi ngoạn lộng đồn nhục, khi thì nuốt ăn ngậm lớn, khi thì tinh tế liếm láp, Đường Hân nhịn lại nhịn, cuối cùng vẫn phát ra một tiếng rên rỉ nị nhân, nghe xong tiếng rên rỉ này, Lục Nhiễm cứ như được mời gọi, đầu lưỡi dò vào cổ phùng [2], dịu dàng liếm lên.

[2] Cổ phùng: cổ là đùi, phùng là khe hở. Mình đoán là giữa hai quả trứng và hoa cúc ấy.

Đường Hân cảm thấy thẹn đến nhiệt huyết dâng lên từng đợt, mang theo giọng nghẹn ngào kêu: Đùng, đùng liếm nơi đó... Dơ lắm...

Lục Nhiễm xong câu này lại càng hăng say, hết liếm còn hút vào, vang lên tiếng chắc chắc, một tay âu yếm nắn đại (hai túi...) cùng tính khí cứng phồng đến chảy nước của Đường Hân, một tay tàn sát bờ bãi tại phần trong đùi trơn mềm trắng nõn, Đường Hân chưa bao giờ trải qua việc đời, nhiều chỗ mẫn cảm đồng thời bị kích thích lên, nhất thời cả người nóng đến muốn bốc cháy, trong đầu ngoại trừ khoái cảm từ đầu ngón chân một đường thoải mái đến thiên linh thì không còn gì hết, trong mắt chứa nước mắt, hai chân run rẩy, khóc lên toàn bộ tiết trong lòng bàn tay dày rộng ấm áp của Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm ác thú vị vô cùng mà đưa bàn tay vương đầy bạch trọc quơ quơ trước mặt Đường Hân: Tức phụ, có sướng không?

Đường Hân vui khuôn mặt ửng đỏ vào chỗ bị trói, nhẹ nhàng hừ hừ hai tiếng, rốt cuộc cũng trả lời.

Lục Nhiễm cười xấu xa, vẽ loạn dịch thể trắng mịn trong tay ở huyết khẩu của Đường Hân, mượn trơn trượt này chậm rãi dò vào một ngón tay, hô hấp của Đường Hân hơi chậm lại, nhưng cũng không nói gì, trái lại hữu ý vô ý hơi hạ thất lưng, nâng mông lên nghiêng hợp ngoạn lộ của ngón tay Lục Nhiễm. Lục Nhiễm nhẹ nhàng vỗ vỗ mông hắn, ngón tay đã thêm đến ba ngón, thấp giọng nói: Thả lỏng, đừng kẹp chặt như vậy.

Đường Hân thở hổn hển, dùng hết toàn lực nhẫn nại khó chịu thả lỏng thân thể: Ta không kẹp...

Ngón tay của Lục Nhiễm đã tăng đến bốn ngón, tay kia thì nhẹ nhàng xoa nắn xung quanh huyết khẩu, bốn ngón tay kiên nhẫn từ tốn khuấy động trong dũng đạo, khai khẩn, mãi đến làm cho huyết khẩu nổi lên màu đỏ, giống như cái miệng nhỏ nhắn mềm nhão hơi giương lên, mới chậm rãi rút tay ra, dùng tính khí đã cứng rắn đến phát đau từ lâu đặt vào, dùng giọng nói mỉa mai hoặc trầm thấp nói: Ta đi vào đó.

Đường Hân cắn môi một cái, ừ một tiếng. Hai tay Lục Nhiễm kìm chặt thất lưng gầy nhỏ mềm dẻo của hắn, từng chút từng chút tiến nhập vào thân thể hắn, thịt mềm chặt chẽ được ngón tay khai khẩn thuận lợi dung nạp được tính khí của Lục Nhiễm, thuận theo nhiệt tình mà thiếp hợp, bao khoả đi sâu vào, Đường Hân đau đến sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng khuếch trương lúc này của Lục Nhiễm cũng đủ ôn nhu kiên trì cho nên đau đớn này vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được. Lục Nhiễm đi vào không sai biệt lắm, liền cúi người ôm Đường Hân thật chặt vào trong lòng, yêu thương hôn lên tai, cổ, mặt và xoa nắn thân thể vì đau đớn khấn trương mà cứng ngắc của hắn, dùng thanh âm cổ hoặc êm tai nói lời tâm tình khinh thanh tế ngữ bên tai hắn, hạ thân chậm chậm cẩn thận từ từ sáp.

Dưới sự chăm sóc ôn nhu tế nhị cẩn thận của Lục Nhiễm, Đường Hân cảm giác sự xé rách đau đớn giống như thủy triều xuống thì biển yên lặng mà dần dần mà biến mất, còn sót lại là một loại tư vị kỳ diệu không rõ, không giống với khoái cảm khi tính khí phát tiết ngựa ngửa tê mỗi dần dần từ xương cụt hướng về phía trên dâng lên, một tác cản nuốt thần kinh, Lục Nhiễm xoay mặt Đường Hân lại cùng môi lưỡi của hắn quấn quít, Đường Hân nuốt nước bọt Lục Nhiễm, hầu kết chuyển động, đột nhiên một trận khô cạn khó nhin từ nơi cổ họng dấy lên, tràn ra toàn thân, hạ thân đã phát tiết một lần lại tiếp tục cứng lên. Đường Hân khó chịu uốn éo thất lưng, giống như làm nũng mà cắn một cái trên đầu lưỡi Lục Nhiễm, nhỏ giọng gọi: Lục Nhiễm, Lục Nhiễm...

Mâu quang Lục Nhiễm lóe lên, hạ thân vẫn không nhanh không chậm, động tác ôn nhu: Hửm?

Nơi cổ họng Đường Hân tuôn ra tiếng ngâm nga khàn khàn, mềm nhũn đứt đoạn gọi tên Lục Nhiễm, thân thể vừa ngưng ngừng vừa khát cầu giây giũa.

Muốn càng nhiều.

Giống như ngày đó nhìn Lục Nhiễm “tự an ủi”, cảm giác giống y như đúc, đói khát và cực nóng cơ hồ không thể chịu đựng được, Đường Hân dùng ánh mắt ướt nhẹp nhìn chăm chú vào Lục Nhiễm tự tiểu phi tiểu, rốt cục nói ra: Nhanh, nhanh một chút...

Lục Nhiễm như con sói đói bụng rất lâu chưa được thấy thịt, sung sướng than nhẹ một tiếng, lật người Đường Hân lại, gập hai đùi thon dài của hắn đến trước ngực, sau đó cả người nhanh chóng đè Đường Hân xuống trên mặt tảng đá, đại khai đại hợp bắt đầu lộng giao, tính khí thô cứng thẳng cứng phá vỡ một vòng một vòng thịt đang bao quanh hấp vào, dò vào một điểm sâu nhất, lại ma sát kéo tràng bích ra ngoài, một lần lại một lần, không ngừng tuần hoàn lặp đi lặp lại. Đường Hân bị làm cho vừa khóc vừa kêu, một đôi mắt đào hoa xinh đẹp có một vòng hồng nhàn nhạt, câu hồn giống như chu sa được công bút miêu hoạ, hơi nước trong mắt tràn ngập, thỉnh thoảng tích toàn (tích góp từng tí một) thành một giọt nước mắt trượt xuống từ trên khoé, chảy qua hai má đà hồng (đà: đỏ bừng, đỏ gay). Tính cách trời hấn của hắn hướng nội ngại ngừng, nhưng lúc này lại là ăn tủy biết vị, Lục Nhiễm hơi chậm chút thì hắn liền bắt mẫn nhẹ giọng hừ hừ thúc giục, uốn thắt lưng để cho tính khí cứng rắn đang không ngừng chảy nước cọ sát trên cơ bụng cường tráng của Lục Nhiễm.

Lục Nhiễm bị hắn châm ngòi đến bùng cháy, bế người lên, lắc lư đi vài bước, dưới cái ôm này, tính khí sáp nhập đến chiều sâu lúc trước không thể sánh bằng, hung hăng đè qua một điểm nhạy cảm. Đường Hân thoải mái đến ngay cả đầu ngón chân cũng cuộn lại, Lục Nhiễm thấy thế lại cố ý nghiền nát điểm đó, khi Đường Hân không chịu nổi muốn tránh ra thì hắn vươn tay đè Đường Hân lên cây thô bạo hôn lên, đầu lưỡi càn quét qua mỗi một tắc một góc trong miệng Đường Hân, công thành đoạt đất, hai tay nâng mông Đường Hân lên rồi tùy ý xoa bóp hai phiến bạch nhục thành các loại hình dạng, Đường Hân sướng khoái đến vô cùng, kêu khóc vui sướng phóng thích.

Nhưng mà Lục Nhiễm cũng không tha cho hắn, đặt hai chân hắn xuống đất cho cho hắn vịn vào cây đứng ngay ngắn, lập tức vừa điên cuồng đỉnh lộng vừa điên cuồng liếm lộng sau lưng Đường Hân, từ tám lưng trơn bóng cho đến vành tai, lại từ xương sườn liếm tới đầu ngón tay, mấy cái liền khiến cho Đường Hân run rẩy có cảm giác lần nữa, tính khí bắn đến phát vào mặt ngoài của cây mọc đầy rêu xanh mềm mại trơn trượt. Mà Lục Nhiễm sau lưng thì đã y chang một con mèo động dục liếm hết toàn thân Đường Hân, đồng thời lại bắt đầu tiến nhập hắn, tiếng kêu khóc rên rỉ của Đường Hân bị luật động cuồng dã kịch liệt phá tan thành những mảnh nhỏ, trên thân thể hai người đều bao phủ một tầng mồ hôi, hai thân thể cọ sát lẫn nhau, cực nóng lại trơn ẩm, cảm giác toàn thân đều bị phóng đại, hai người chặt chẽ khăng khít, tựa hồ từ sợi tóc đến đầu ngón chân đều dán cùng một chỗ, vuốt ve, dây dưa, chiếm hữu lẫn nhau, Lục Nhiễm gầm nhẹ một tiếng, cắn tai Đường Hân rồi đẩy mạnh tính khí vào chỗ sâu chưa từng chạm đến, tình dục chìm ngập như thao thiên hải lãng chảy qua toàn thân hai người...

Kết cục sau cùng của trận này chính là, khi Lục Nhiễm trói hai tay Đường Hân do quá hưng phấn, trói đến

tử khẩn tử khẩn (tử: hết mức, khẩn: chặt), dẫn đến việc hai người tháo tử kết tháo đến gần nửa canh giờ...

Đường Hân vừa bực mình vừa buồn cười trừng mắt: Người thắt chặt như thế, ta còn có thể chạy được à?

Lục Nhiễm quyết quyết miệng: Chính là sợ người chạy.

Cổ tay Đường Hân bị siết đến phát đau: Quên đi, lấy dao cắt ra đi.

Lục Nhiễm mở to mắt: Cắt đứt, thế thì làm sao trói nữa?

Đường Hân nháy mắt: Không trói nữa.

Lục Nhiễm nghiêm túc: Khổ tử sẽ tuột đó.

Đường Hân nhéo mắt hân: Người còn không biết xấu hổ mà nói ra à?

Lục Nhiễm suy nghĩ một chút, chỉ chỉ y phục của mình: Người mặc của ta đi, tuy hơi lớn chút, nhưng mà cũng mặc được.

Đường Hân: Vậy còn người?

Lục Nhiễm cười hắc hắc, biến mất: Ta có thể ẩn thân mà.

20

Đường Hân mặc y phục Lục Nhiễm trở về nhà.

Lát sau, Lục Nhiễm phá cửa vào: Tức phụ!

Đường Hân hoảng sợ: Sao vậy?

Về mặt Lục Nhiễm như đưa đám: Mới vừa rồi ở trên nhai thượng (đường cái)! Đầu ngón chân ta lại đá phải hòn đá!

Đường Hân dùng một loại biểu tình vi diệu không cách nào hình dung ngưng mắt nhìn hân: ...

Tâm Lục Nhiễm như tro nguội: Ta không muốn làm người nữa.

Đường Hân thở dài, sờ sờ quyển mao (quyển: xoắn, mao: lông/tóc) của hân: Không lo, người mà mèo mà.

Lục Nhiễm ủy ủy khuất khuất ôm Đường Hân vào lòng: Meo ——

[Hoàn]

Yêu oa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuong-rinh-xem-va-cuong-theo-doi>